

брзо прегледа и журно покушава да удари штамбил, па да стави своју визу. Али је он расклиматан, а нема ни боје, те полицајац одустаје од те намере и само пише. Потом опет журно заводи моје име у књигу с ишпарта-ним рубрикама.

— Profession? пита ме.

— Journaliste.

И он записа »gazetar«.

За све ово време велики симпатични мачак лежи на столу поред његове леве руке и лено се сунча поди-жући покатакд главу.

У царинарници само један поглед у ручну торбу и одмахивање руком. Одмах је ту и шофер, православни, из околине Валоне. Нуди се да ме одвезе за Тирану. Тражи један наполеон ако будем сам, а ако има још кога онда ће бити мање. Говори француски и води ме у оближњи хотел „Лирија“. Обична наша паланачка кафа-на само довољно чиста са столовима прекривеним бе-лим чаршавима и посућем поређаним за обед. Хотели-јер Реџеп Брешка из Драча претставља се, не зна фран-цуски, зна италијански, који опет ја не говорим.

— А да не знаш српски? питам га ја.

— Знам добро. А знаш ли ти?

— Тако, брате. „Говори српски, па да те цео свет разуме“, што рекао кнез Милош. Имаш ли ти што за ручак?

— Има ризото и пасуља и меса? Него боље да видиш.

Сасвим. Улазимо у кујну и он подиже поклопац са шерпи.

Дакле, чаша ракије, порција кромпира и две чаше вина седам круна. Кад то помножите са шест, па и са седам, онда је најмање четрдесет и два динара. То је мој први сусрет с албанском валутом. Носач је узео за ношење ручне торбе две лире. Шофер је нашао још јед-ног дечака да вози за Тирану, а ја ћу му за себе платити пола наполеона.

Уз ручак интервјуишем Реџепа.

— Ради ли парламенат?